

Aşağıdaki olay bir fıkra değildir. Tam tersi yaşanmış gerçek bir olaydır. Göğüs Cerrahisi Dr. Kadir KOÇ'un "Yaşanmış Doktor Hikayeleri" adlı kitabından alıntılanmıştır. Evet! Engin'in yazdığı "Mihrac URAL'ın heykeli dikilmelidir" yazısına atfen yazılmıştır. Ancak bir farkla; ne Mihrac'ın "yetenekleri" ne de evinin kapısına plaket konulması için... Ya da Antakya'nın gerçek kahramanı Nebil RAHUMA'ya nazire yapmak için... MİHRAC'ın heykeli bir tek nedenle dikilebilir;

Gelen geçen kuşlar kafasına sığsın diye...

□□□□□□□□□□ **HEYKEL**

□□□□□□□□□□ Öztürk bizim ameliyathanenin en becerikli elemanı. Hastaneye yardımcı sağlık personeli olarak girmiş ama kabiliyetinden dolayı teknik personel olarak çalışıyordu. Kalp-akciğer pompasından en iyi o anlar, anestezi cihazlarının ve suni solunum cihazı olan Bird'lerin arızalarından ve tamirinden yine o anlardı. Hiç kimsenin yokluğunu aratmaz herkesin yerini doldururdu. Neredeyse bıraksanız açık kalp ameliyatı dahi yapardı. Bu bakımdan bizim klinik için vazgeçilmezdi. Güler yüzlü sempatik mi sempatik herkesin sevdiği bir insandı.

Ulus'ta bir zamanlar uçak düştüğünde o da oradan geçiyormuş. Ve kafasına düşen bir parçadan dolayı sıkıntılı günler geçirmiş; günlerce beyin cerrahi yoğun bakımda kalmış, büyük bir yaşam mücadelesi vermiş, sonunda bu mücadeleyi kazanmış ama yürümesinde bir bozukluk kalmıştı. Yürürken öne ve arkaya doğru sallanarak yürüyordu. Tıpkı bir ters pandüler hareket gibi.

Bir gün koroner by-pass ameliyatına girdik. Başımızda kliniğimizin ve hastanenin direktörü bizim dalımızda dünyada haklı bir üne sahip, en büyük hocamız olduğu halde ameliyata başladık. Ancak cerrahi disipline göre en çömez ameliyathaneye en erken gelir

angarya işleri o yapar sonra kıdem sırasına göre diğerleri onu izler. Önce hastanın uyutulmasından başlar. Daha sonra bacak toplardamarından bir parça çıkarılarak hastanın tıkalı olan kalp damarının yerine konulacak şekilde hazırlanır. Daha sonra hastanın göğüs kafesi açılarak kalp ortaya konur. İşte bu safhada büyük hocamız ameliyata dahil olur.

O gün de bu kural değişmedi ve bu safhada hocamız ameliyata girdi. Hemen ameliyat pozisyonunda buna göre yeni değişiklikler oldu. Hastanın sağ tarafına ameliyatı yapacak hoca, bunun karşısına baş asistan, onun yanına orta kıdemli asistan, alet tarafında yani hocanın yanında enstrumantasyon hemşiresi, en kıdemsiz ise anestezi tarafında pasifize olarak alet masasının arkasındaki yerini aldı. Bizim Öztürk ise anestezi tarafında kısaca pompa dediğimiz Kalp- akciğer pompasını hazırlamakla meşguldü.

Ameliyat esnasında bütün dikkatler hastanın ve hocanın etrafında yoğunlaşıyordu. Hoca bazen espriler yapıyor, bazen de ameliyatın kritik yerlerinde ciddileşiyor ve büyük bir sessizlik ortama hakim oluyordu. En çok faaliyet hoca ile hemşire arasında oluyor, pensler pensetler, dikiş materyalleri, kanüller ve diğer ameliyat aletleri gidiyor geliyordu. Bu ameliyatların en kritik safhası konülizasyona kadarki bu bölümdü. Yani hastanın kalbine giden damar sisteminin yardımcı kanüllerle akciğer ve kalbin yerini tutacak pompaya bağlanması bölümü. Bu bölümün en seri şekilde tamamlanması gerekiyordu. Bizim Öztürk pompayı çalıştırdıktan sonra anestezi ekibine yardıma koyulmuştu. Anestezi ekibi ise hastanın damarına giriyor hastaya kan tranfüzyonları yapıyor, monitörizasyondaki arızaları gidermeye çalışıyorlardı. Bu esnada balonu bizimkine vermişler, o da periyodik bir şekilde balonu sıkıp duruyordu. Öztürk bu koşuşturmada o kadar yorulmuş olacak ki bir yandan balonu sıkıyor, bir yandan da gözlerini sabit bir yere dikmiş dinleniyordu. Bu esnada ameliyat ekibi de kanülizasyon işlemini tamamlamış ve ikinci safha olan bacak damarlarından hazırlanan parçanın kalbin tıkalı damarı yerine köprü şeklinde yerleştirilmesi safhasına geçmişlerdi. Bu bölümde artık hastanın dolaşım ve solunum faaliyetleri pompa tarafından sağlandığından anestezi balonuna gerek kalmıyordu.

Ortalık sakinleştiğinden hoca şöyle bir anestezi tarafına göz gezdirdi ve Öztürk'ü gördü. O hiçbir şeyden habersiz aynı noktaya bakıyor ve balonu şişirmeye devam ediyordu. Birden hocanın sesi duyuldu. Tüm ekip dikkatlerini hocaya yoğunlaştırdılar.

- Öztürk sen büyük adamsın vallahi.

Öztürk gözlerini o noktadan ayırarak hocaya yöneltti ve ..

- Estağfurullah hocam.

Hocanın durup dururken neden böyle söylediğine bir anlam verememişti. Yalnız onun bu becerikliliğinden dolayı kendisini sevdiğini bilirdi. Hatta hoca hastalarından kendisine gelen yoğurt, yumurta gibi hediyelerden ona vererek “Al, çoluk çocuğunla yersin “derdi.

Hoca devam etti.

- Yok yok sen gerçekten büyük bir adamsın. Senin heykelini “M” amfisine dikmek lazım.

(Hocanın bu esprisini pek çok kişi biliyordu. Arkasından da “Oradan geçen kuşlar tepene sıçsın” diye eklerdi. Ancak bizim Öztürk bu espriyi hiç duymamıştı.)

Öztürk’ün yüz ifadesinde biraz utangaçlık, biraz da gurur olduğu halde,

- Estağfurullah hocam! Siz varken bana düşmez. Asıl sizin heykelinizin dikilmesi lazım...